

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Tarnowie

o odsetki od zasiłku chorobowego i zasiłku macierzyńskiego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 23 października 2025 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 29 grudnia 2023 r., sygn. akt IV Ua 18/23,

1. oddała skargę kasacyjną,

**2. zasądza na rzecz K. P. od organu rentowego kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych wraz z odsetkami z art . 98 par. 1¹
k.p.c. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

Dawid Miąsik Jolanta Frańczak Piotr Prusinowski

UZASADNIENIE

Decyzją z 1 lutego 2023 r. (decyzja odsetkowa) Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Krakowie (organ rentowy), na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2022 r. poz. 1732 ze zm., ustawa zasiłkowa), art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1009 ze zm.), art. 31zd ustawy z dnia 2 marca 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2095 ze zm.) oraz § 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 maja 2022 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2022 r. poz. 1025 ze zm.), odmówił K. P. (odwołująca się) prawa do odsetek od wypłaconego 3 stycznia 2023 r. zasiłku chorobowego za okres od 25 lutego 2019 r. do 29 sierpnia 2019 r. oraz zasiłku macierzyńskiego od 30 sierpnia 2019 r. do 27 sierpnia 2020 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wyjaśnił, że wyrokiem z 30 listopada 2021 r., IV U 1111/19, Sąd Okręgowy w Tarnowie zmienił decyzję organu rentowego z 11 czerwca 2019 r. w ten sposób, że uznał, iż od 1 stycznia 2019 r. do 30 września 2020 r. odwołująca się podlegała ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy o pracę zawartej z płatnikiem składek G. F. w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 6.000 zł netto miesięcznie. Prawomocny wyrok wpłynął do organu rentowego 8 grudnia 2022 r. Wykonując to orzeczenie organ rentowy wypłacił odwołującej się wyrównanie zasiłku chorobowego za okres od 25 lutego 2019 r. do 29 sierpnia 2019 r. i zasiłku macierzyńskiego od 30 sierpnia 2019 r. do 27 sierpnia 2020 r.

Decyzja odsetkowa została zaskarżona przez odwołującą się ze względu na naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy zasiłkowej przez jego błędną interpretację i przyjęcie, że prawomocny wyrok sądu z 30 listopada 2021 r. uznać należy za ostatnią okoliczność niezbędną do ustalenia prawa do zasiłku; art. 64 ust. 2 ustawy zasiłkowej przez jego niezastosowanie; art. 85 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy systemowej przez jego niezastosowanie oraz art. 85 ust. 1 zdanie drugiej ustawy systemowej przez jego błędną interpretację i przyjęcie, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za

opóźnienie w wypłacie świadczenia. Odwołująca się wniosła ostatecznie o zasądzenie na jej rzecz odsetek w wysokości 17.486,14 zł.

Wyrokiem z 4 października 2023 r., IV U 49/23, Sąd Rejonowy w Tarnowie zmienił decyzję odsetkową, w ten sposób, że przyznał odwołującej się prawo do odsetek w żądanej wysokości (obliczonej przez organ rentowy) i oddalił odwołanie w zakresie roszczenia o odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 4 stycznia 2023 r. do dnia zapłaty. Rozstrzygnięcie to opierało się na następujących ustaleniach faktycznych. Decyzją z 11 czerwca 2019 r. organ rentowy stwierdził, że odwołująca się podlega jako pracownik u płatnika składek G. F. prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą F. L. (płatnik składek) ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. w wymiarze 1/2 etatu. Odwołanie od tej decyzji złożyła odwołująca się. Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z 30 listopada 2021 r., IV U 1111/19 zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że odwołująca się w spornym okresie podlegała ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu umowy o pracę zawartej z płatnikiem składek w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 6.000 zł netto miesięcznie. W sprawie niesporne było, że odwołująca się podlegała ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek w okresie od 1 listopada 2018 r. do 30 września 2020 r., a także że od 1 listopada 2018 r. do 31 grudnia 2018 r. jej wymiar czasu pracy wynosił 1/2 etatu. Spór dotyczył tego, czy od 1 stycznia 2019 r. do 30 września 2020 r. odwołująca podlegała ubezpieczeniom społecznym w pełnym wymiarze czasu pracy z podstawą wymiaru składek w kwocie 6.000 zł netto. Wydając wyrok Sąd Okręgowy oparł się na dokumentach w aktach ZUS oraz pisemnych zeznaniach świadków i zeznaniach odwołującej się. Organ rentowy odmówił wypłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie należnych jej świadczeń, podnosząc, że to wyrok Sądu z 30 listopada 2021 r. jest ostatnią okolicznością mającą wpływ na ustalenie uprawnień do zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji stwierdził, że odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie. Zachowanie organu rentowego były następstwem błędnego przyjęcia, że odwołująca się podlega jako pracownik u

płatnika składek ubezpieczeniom społecznym w okresie od 1 stycznia 2019 r. w wymiarze 1/2 etatu. Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z 30 listopada 2021 r., IV U 1111/19 rozstrzygnął jednak, że w spornym okresie od 1 stycznia 2019 r. do 30 września 2020 r., odwołująca podlegała ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 6 000 zł netto miesięcznie. Sąd Okręgowy dysponował tymi samymi dokumentami (w szczególności umową o pracę oraz aneksem do umowy o pracę), co organ rentowy przed wydaniem decyzji z 11 czerwca 2019 r. To błędna ocena zgromadzonego materiału dowodowego doprowadziła do wydania przez organ rentowy wadliwej decyzji z 11 czerwca 2019 r. Organ rentowy nie wykazał bowiem, że odwołująca się w spornym okresie nadal wykonywała takie same obowiązki jak przed 31 grudnia 2018 r., co stwierdził Sąd Okręgowy w Tarnowie w wyroku z 2021 r. W tej sytuacji nie ulega wątpliwości, że opóźnienie w wypłacie odwołującej zasiłku w należnej wysokości było konsekwencją dokonania przez organ rentowy błędnych ustaleń faktycznych, a zatem okoliczności, za które wyłączną odpowiedzialność ponosi organ rentowy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem oznacza, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ten organ ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (wyroki Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04; z 14 września 2007 r., III UK 37/07). Organ rentowy ponosi także odpowiedzialność za odmowę przyznania świadczenia, jeżeli niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone w postępowaniu przed tym organem, a odmowa przyznania świadczenia jest wynikiem błędu w wykładni lub/i zastosowaniu prawa materialnego (wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2010 r., I UK 345/09, wyrok SN z dnia 28 września 2011 r., I UK 86/11). W toku niniejszego postępowania organ rentowy nie wykazał w żaden sposób, by opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia było następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, poprzestając na lakonicznym twierdzeniu, iż „wyrok sądu jest w tym przypadku ostatnią okolicznością mającą wpływ na ustalenie uprawnień do zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego”.

Apelację od tego wyroku wywiódł organ rentowy, zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej punktów I i IV. Organ rentowy zarzucił: 1) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, mianowicie art. 233 § 1 k.p.c., gdyż sąd pierwszej instancji, badając okoliczności mające wpływ na odpowiedzialność odsetkową organu rentowego, błędnie przyjął, że Sąd Okręgowy w Tarnowie - wydając wyrok z 30 listopada 2021 r. - dysponował tymi samymi danymi, co organ rentowy przed wydaniem decyzji z dnia 11 czerwca 2019 r., choć chronologia zdarzeń wskazuje na to, że po wydaniu decyzji przez organ rentowy w dniu 11 czerwca 2019 r. pojawiła się nowa okoliczność w postaci zaistnienia w obrocie prawnym prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie wydanego w dniu 6 maja 2021 r., zawierającego istotne ustalenia i wiążącego Sąd Okręgowy w Tarnowie w sprawie rozstrzygniętej wyrokiem z 30 listopada 2021 r., 2) naruszenie art. 85 ust. 1 ustawy systemowej przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że opóźnienie w przyznaniu powódce świadczenia w odpowiedniej wysokości jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. W odpowiedzi na apelację odwołująca się wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Wyrokiem z 29 grudnia 2023 r., IV Ua 18/23 Sąd Okręgowy w Tarnowie oddalił apelację organu rentowego. Sąd Okręgowy uznał, że Sąd pierwszej instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i dokonał oceny dowodów zgodnej z wymogami art. 233 § 1 k.p.c. Sąd orzekający w sprawie IV U 1111/19 dysponował tymi samymi dokumentami, co organ rentowy przed wydaniem decyzji z 11 czerwca 2019 r. To błędna ocena zgromadzonego materiału dowodowego doprowadziła organ rentowy do wydania wadliwej decyzji. Na podstawie pozyskanych na etapie postępowania przed organem dowodów można było i należało ustalić, że odwołująca się była zatrudniona u płatnika składek w pełnym wymiarze czasu pracy. W toku postępowania sądowego, odwołująca udowodniła, że w spornym okresie świadczyła pracę w pełnym wymiarze godzin z wynagrodzeniem 6.000 zł netto. Organ rentowy nie wykazał zaś, że odwołująca się w spornym okresie nadal wykonywała takie same obowiązki, jak przed 31 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku z 30 listopada

2021 r. zwrócił uwagę na to, że odwołująca się od 1 stycznia 2019 r. miała przejąć prowadzenie firmy płatnika w jego zastępstwie na czas leczenia pracodawcy. Brak było dowodów, że to małżonka płatnika przejęła te obowiązki. Odwołująca się od kilku lat współpracowała z płatnikiem, świadcząc na jego rzecz nie tylko usługi prawne, ale reprezentowała go też w kontaktach handlowych. To odwołująca się była najlepiej zorientowana w sprawach przedsiębiorstwa płatnika spośród innych pracowników, włączając także żonę płatnika. Odwołująca się nadal kierowałaby firmą płatnika, gdyby nie ciąża. Nie można stawiać odwołującej się zarzutu, że po 1 stycznia 2019 r. pozorowała pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż nie ma w tym zakresie żadnych dowodów poza nader lakonicznymi, wręcz skąpymi depozycjami świadka – żony płatnika, których nie można było uznać za wiarygodne. Niewątpliwie zatem odwołująca się od 1 stycznia 2019 r. miała zamiar przejąć prowadzenie firmy uczestnika i zamiar ten realizowała do 23 stycznia 2019 r., kiedy to zaczęła korzystać ze zwolnień chorobowych w związku z ciążą. Takie wnioski wynikały również z materiału dowodowego zgromadzonego na etapie postępowania przed organem rentowym. Wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 6 maja 2021 r., IV P 1179/20/N (prostujący świadectwo pracy odwołującej się i ustalający, że łączący ją z płatnikiem stosunek pracy ustał 30 września 2020 r. oraz, że odwołująca się od 1 stycznia 2019 r. do 30 września 2020 r. była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy), tylko potwierdził ustalenia sprawy IV U 1111/19 i ich ocenę prawną. W tej sytuacji należało uznać, że opóźnienie w przyznaniu odwołującej świadczeń w odpowiedniej wysokości było zatem następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok Sądu Okręgowego zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędne zastosowanie art. 85 ust. 1 ustawy systemowej w związku z błędnym zastosowaniem art. 64 ust. 2 ustawy zasiłkowej i ustalenie, że organ rentowy jako płatnik składek nie wypłacił odwołującej się w ustalonych przez prawo terminach świadczeń w postaci zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego i jest on obowiązany w związku z tym do wypłaty odsetek od tych świadczeń, co z kolei było konsekwencją błędnego przyjęcia, iż organ rentowy w sprawie o podleganie ubezpieczeniom dysponował materiałem dowodowym w takim kształcie, jaki udostępniony był Sądowi rozpatrującemu tę

sprawę na etapie odwoławczym. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołująca się wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna organu rentowego okazała się nieuzasadniona.

Przesłanki powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek na podstawie art. 85 ustawy systemowej zostały już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Główną przesłanką jest opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego lub wypłaty tego świadczenia. Zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej określenie "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy, odmawiając przyznania świadczenia, naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia (wyroki Sądu Najwyższego z 14 października 2014 r., II UK 40/14, OSNP 2016 nr 4, poz. 51; z 1 marca 2022 r., I USKP 84/21, OSNP 2023nr 8, poz. 87). Tak samo należy rozumieć opóźnienie w wypłacie świadczenia z ubezpieczenia społecznego.

Wspomniane naruszenia mogą przybierać postać błędów w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędów w ustaleniach faktycznych, będących skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych (wyrok Sądu Najwyższego z 1 marca 2022 r., I USKP 84/21, OSNP 2023 nr 8, poz. 87). Błąd w wykładni lub

niewłaściwym zastosowaniu prawa jest popełniany wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji w przedmiotowym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek. Organ rentowy może być także zobowiązany do wypłaty odsetek z powodu uchybień proceduralnych. Ma to miejsce, jeżeli niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa mogły zostać ustalone w postępowaniu przed tym organem na podstawie zgromadzonych w toku tego postępowania dowodów, a odmowa przyznania świadczenia jest wynikiem błędu w ocenie tych dowodów. W takim przypadku późniejsze wydanie prawomocnego wyroku sądu ubezpieczeń społecznych przyznającego świadczenie i wpływ tego wyroku do organu rentowego nie mają znaczenia dla biegu terminu do wydania decyzji, od upływu którego ubezpieczonemu przysługują odsetki. Przez wyjaśnienie "ostatniej niezbędnej okoliczności" trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę. Innymi słowy, okoliczność czy organ rentowy przy przyznawaniu prawa do świadczenia dopuścił się błędu, powinna być oceniona z uwzględnieniem następujących kwestii: czy organ rentowy miał możliwość wydania decyzji zgodnej z prawem i czy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki warunkujące nabycie prawa do świadczenia. W przypadku twierdzących odpowiedzi na powyższe pytania należy uznać, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, nawet gdyby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 maja 2024 r., I USK 460/23, LEX nr 3713572). Natomiast jeżeli zmiana negatywnej dla ubezpieczonego decyzji organu

rentowego nastąpiłaby w postępowaniu odwoławczym i byłaby uzasadniona ustaleniami faktycznymi, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, bo zostały dokonane przez sąd na podstawie dowodów niedostępnych temu organowi, to nie można uznać, że organ rentowy popadł w opóźnienie w rozumieniu art. 85 ust. 1 ustawy systemowej *in fine* (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 listopada 2021 r., II USK 309/21, LEX nr 3333610).

Ponadto, obowiązek wypłaty odsetek nie dotyczy przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, że określenie "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jest bardziej zbliżone znaczeniowo do używanego w przepisach prawa określenia "przyczyn niezależnych od organu", co oznacza, że organ rentowy nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu (wyrok Sądu Najwyższego z 1 marca 2022 r., I USKP 84/21, OSNP 2023 nr 8, poz. 87).

Istotne jest zatem, czy w niniejszej sprawie dopiero w postępowaniu sądowym toczącym się w związku z odwołaniem w niniejszej sprawie od decyzji organu rentowego z 11 czerwca 2019 r. (którą stwierdzono, że odwołująca się podlega ubezpieczeniom społecznym u płatnika z tytułu zatrudnienia na ½ etatu), przedstawiono dowody, których przeprowadzenie umożliwiło ostateczne wyjaśnienie wątpliwości co do zakresu podlegania ubezpieczeniom społecznym przez odwołującą się, czy też decyzja ta była od początku błędna ze względu na wadliwą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed organem rentowym.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że w świetle oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji organu rentowego z 11 czerwca 2019 r., organ dysponował wszelkimi dowodami pozwalającymi na wydanie decyzji zgodnej z prawem. W dalszej kolejności Sąd Okręgowy ocenił, że w postępowaniu sądowym toczącym się z odwołania od tej decyzji organu rentowego nie ustalono żadnych nowych przesłanek warunkujących

nabycie przez odwołującą się prawa do świadczenia, które nie byłyby znane organowi na etapie poprzedzającym wydanie tej decyzji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak również poprzedzającego go wyroku Sadu pierwszej instancji oraz wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z 30 listopada 2021 r., IV U 1111/19 wynika, że decyzja organu rentowego z 11 czerwca 2019 r., z tytułu wydania której powstał spór o prawo do odsetek od niewypłaconego w terminie zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego (rozstrzygany w niniejszej sprawie), wynika jednoznacznie, że organ rentowy dokonał błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania administracyjnego zakończonego decyzją z 11 czerwca 2019 r.

Przy takiej konstrukcji argumentacji Sądu drugiej instancji, zarzut naruszenia art. 85 ust. 1 ustawy systemowej w związku z art. 64 ust. 2 ustawy zasiłkowej „przez ustalenie, że organ rentowy [...] nie wypłacił odwołującej się w ustalonych terminach świadczeń [...], co było konsekwencją błędnego przyjęcia, że organ rentowy w sprawie o podleganie ubezpieczeniom dysponował materiałem dowodowym w takim kształcie, jaki udostępniony był Sądowi rozpatrującemu tę sprawę na etapie odwoławczym” nie może prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej organu rentowego. Organ zarzuca w niej bowiem Sądowi drugiej instancji, pod pozorem naruszenia przepisów prawa amaterialnego, dokonanie błędnych ustaleń i oceny dowodów. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Zarówno ustalenia faktyczne jak i ocena dowodów dokonana przez Sąd drugiej instancji są wiążące na etapie postępowania kasacyjnego (wyroki Sądu Najwyższego z 21 maja 2018 r., I PK 50/17, LEX nr 2553397, z 16 marca 2017 r., I PK 85/16, LEX nr 2297412; z 7 lutego 2017 r., II UK 686/15, LEX nr 2255423; z 8 stycznia 2014 r., II UK 229/13, LEX nr 1418807; z 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[a.ł]

